

Szegedi Egyetem

Meghalt dr. Miháltz István professzor

Dr. Miháltz István egyetemi tanár, a József Attila Tudományegyetem Földtani Intézetének igazgatója 67 éves korában váratlanul elhunyt. Miháltz professzor 42 évig dolgozott, tanított és kutató munkáját a József Attila Tudományegyetem Földtani Intézetében. Szorgalmas, szerény, elmélyült művelője volt szaktudományának, s fáradhatatlan, közszereplésben álló oktatója az egyetem hallgatóinak. Kiváló kutató- és oktatómunkája elismerés-ként többször is kitüntették, — többek között a Vízgazdálkodás Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült.

A József Attila Tudományegyetem méltó módon vett búcsút a kiváló tudóstól. A József Attila Tudományegyetem a professzort saját halottjának tekintette és temetését 1964. március 20-án, pénteken 12 órakor rendezte meg az egyetem előcsarnokában. Itt dr. Koch Sándor Kossuth-díjas egyetemi tanár búcsúzott Miháltz professzortól az Egyetemi Tanács, tanártársai és barátai nevében. A temetői szertartásnál dr. Molnár Béla egyetemi adjunktus mondott búcsúbeszédet a Földtani Intézet dolgozóinak és volt tanítványainak kara gyászadalokat adott elő képviselőként. A József Attila Tudományegyetem ének- és volt tanítványai kara gyászadalokat adott elő képviselőként. A József Attila Tudományegyetem ének- és volt tanítványai kara gyászadalokat adott elő képviselőként.

tila Tudományegyetem ének- és volt tanítványai kara gyászadalokat adott elő képviselőként. A József Attila Tudományegyetem ének- és volt tanítványai kara gyászadalokat adott elő képviselőként.

ATLÉTÁK

A SZEAC atlétái szorgalmasan készülnek a tavaszi idényre. Bemelegítő futás közben láthatjuk a képen Rácz Etelkát, Molnár Erzsébetet, valamint Hajnal Károlyt, Pécsi Lászlót, Gulyás Lajost és Bognár Lászlót, az atlétikai szakosztály tagjait.

A SZEAC atléta szakosztálya 70 fővel rendelkezik. Három testnevelő tanár, Tari János, Gaál Lajos és Szabó László vezetésével folynak az alapozó edzések. Körülbelül január 15. óta, mint minden szakosztálynál, itt is a teremhiány okozza a legnagyobb gondot a zavartalan felkészüléshez. Az edzések látogatottságát a félévi vizsgák befolyásolták, most már túl a vizsgákon a komoly felkészülés idejébe lépnek.

Sajnos a szakosított edzés megvalósítani teremhiány miatt nem lehetett.

Legszorgalmasabbak az edzésen: Gulyás László II. éves matematikai szakos hallgató háromas ugró, aki félévkor jeles rendű volt, és Strausz János középtávú futó.

Az alapozó edzések március végéig tartanak. Cél a főiskolai bajnokságra kellően felkészülni, melyet május 15–16-án Debrecenben tartanak meg.

K. S.

Nyílt verseny az utolsó kérdésig

Február 27-én szellemi vetélkedőt rendeztek a bölcsészkaron. A mindvégig izgalmas, az utolsó kérdésig bizonytalan kimenetelű játékok mintegy 200 évfolyamtárs és oktató szurkolta végig az Auditorium Maximumban. A versenyen öt csapat indult, tehát minden évfolyam képviseltette magát egy-egy csapattal. Sorrendben ideológiai, történelmi, természettudományi, irodalmi, művészeti és sport kérdésekre kellett válaszolni a versenyzőknek. Ennek megfelelően minden csapat 5 tagból állt. Az egyes csapatok minden kérdés-csoportból 5-5 kérdést kaptak.

Ha a kérdéseket egyenlő nehézségűnek tekintjük akkor meglepő, hogy az ideológiai kérdésekre adott válaszok az esetben a csoportban megszerezhető pontszám csak a 40%-át teszik ki. (Az I. évfolyam a többnyire filozófiai jellegű kérdések közül egyetlenegyre sem tudott válaszolni...). Furcsa, hogy bölcsészek a történelmi kérdésekre adott válaszok alapján 42%-osan szerepeltek. (gáz, ez relatív dolog.) Az azonban meglepő, hogy a természettudományi kérdésekre adott válaszok voltak a legpontosabbak, az összes megszerezhető 50 pontból 29-et szereztek meg a versenyzők. Külön is említésre méltó a IV. évfolyam nagyszerű szereplése ebben a kérdés-csoportban: 90%-os teljesítményt ért el. Radnóti László magasfokú természettudományos felkészültségről tett tanúbizonyságot.

A Karácsonyi Béla docens vezette zsűrinek nehéz dolga volt, állandó óvásoknak kellett helyt adni, vagy azokat elutasítani, esetenként új kérdéseket feltenni. Ez is jellemzi a vetélkedő feszült légkörét heves hangulatát.

A szellemi öttusát végül is a negyedik csapata nyerte (Paál István, Nikólyni István, Radnóti László, Répás Balázs, Kelemen Tibor) 31 ponttal, a III. év 30 pont és az V. év 29 pont előtt. Az első három helyezett csapat tagjai a kari KISZ-vezetőség könyvjutalomban részesítette.

— F —

A magyar sakkvilág gyásza:

TÓTH LÁSZLÓ

Az európai sakkozók „aranykorának” agy harcosai sorra eltávoztak az utóbbi években. Most a kecskeméti temetőbe tért meg e kor — s a háborúk közötti és utáni korszakok — nagy magyar tanúja: Tóth László is.

Minden halálhírben van valami elhíhetetlen, csodát kedvelő szívnök tovább ellenkezik, mint a világ józan valóságához hozzáadomult agyunk, míg fájón belenyugszik a megváltoztat-hatatlanba. Hihetetlen, hogy immár örökre nyugszik, ki maga volt a meg nem nyugvó tevékenység, hogy többé nem mérli fel gyors pillantása a nagy sakkversenyek hadállásait, nem hajol az íróasztalán tornyokká halmozódó kéziratok és a világ minden tájáról érkezett folyóiratok fölé, hogy nem bukkan föl kissé előrehajolva, szapora apró léptekkel siető alakja a kéttemplom-közi nyomda vagy a posta felől (mikorben a frissen érkezett leveleket és hírlapokat már ment közben bontogatja és átfutja, hogy addig se tétlenkedjék az agy), hogy nem fürkészi odavetettnek ható kérdéseivel, tálalja az évödvé vagy a szenzációnak kijáró lelkes izgalommal és magyarázza józan kritikával a politika híreit, nem diktálja — az utóbbi időben egyre kurtább lélekzetűvé vált hangján — sajtós szárnyalású cikkeket és az egész földtekét behálózó kapcsolatait ápoló leveleket, hogy nem bogozza tanúit magyarok kusza sérelmeit, nem dohog egész életre szóló szerelemmel szeretett városa visszásgain, nem korhol a játék

etikája ellen vétő sakkozót, nem buzdit csüggedő írókat, nem figyel karoszeke öléből az európai szellemi élet újabb megnyitkozásait, nem kergeti barát körben az utlit (forintos alapon, piros dupla)... Szüntelen lobogás, káprázatos sokoldalúság, hallhatatlan munkabírás — mindenkit megragadott, aki közelébe került. „Valósággal nevelte a sakkriportereket, a kényelmeskedőknek naponta cikket írt, közben számos más lapot és rovatot tudósított, játszmákat másolt, sőt még arra is maradt ideje, hogy haza Kecskemétre, lapjának vezércikkét faragjon... lányos házaknál fáradhatatlanul húzta a talp alá valót, szervezte és vezette az énekkarokat” — álmélködik négy évtizede a győri tornakönyv (melleseleg ott — versenyvezető volt). Még betegsége is rávallott: egyszerre három gyilkos körrel csatázott csaknem tíz éven át.

Gazdag élete volt, szolgálatban és élményekben gazdag. A sakközöklől arisztokratikusnak elkülönülő Capablanca két nagy külföldi versenyen is vele töltötte szabad idejét. Botvinnik 1941-ben már a frontokon át (via Stockholm) küldött neki táviratot Moszkvából, iszogatót Vá-gó Bélával, diszebedelt Rákosival, padlásán irodalom-történeti fontosságú levelek között hancuroztak az eger-ek. 30 évfolyamon át szerkesztette a Magyar Sakkvilágot, melyet csodítményből az egyik legjelentősebb nemzetközi sakkorgánummá varázsolta. („Finnország Nurmil. Norvégia Knu.

Hamsunt, Magyarország a Magyar Sakkvilágot adta az emberiségnek” — írta akkoriban a kis nemzetek szolgálatáról elmélkedve az egyik külföldi közíró). Kiadta a híres magyar tornakönyveket, az első levelezési tornakönyvet, szovjet játszmákat eljuttatott a német — és népi írókat a magyar olvasókhöz. Könyvtára a sakkozók világszerte ismert zarándokhelyévé vált.

Háromszor állott városa élén — mindig nehéz időkben. Imponáló bátorsággal, volt ereje igent mondani, amikor ez sokkal inkább jelentett szolgálatot, mint dicsőséget. Gyászjelentésén hosszú sorokat foglalnak el betöltött tisztségei (nem címek: mind mögött munka húzódtott!) — talán még nagyobb helyet tölthetne be az elhárított lehetőségek sora. Mi minden lehetett volna belőle a főváros vagy egy nagy ország lehetőségei között! De ereje volt mindig a még nehezebb bátorsághoz is: képes volt bizonyos pillanatokban nemet mondani. Fogalommá tette a Föld sok pontján Magyarországot és Kecskemét nevét — de még otthonában is kicsit szűköskén élt. Dédelgetett könyvtárának sorsa szimbolikus: sosem volt számára elegendő tágas hely, egy része mindig a padlasi vagy előszobai anabiosisban lappangott. Nem véletlenül tolt már negyedszázaddal ezelőtt egyik neves méltatója tollára épp egy Spinoza idézet: „Az erény tartalma maga az erény”.

Ilahó György ír.

KÖNYVSZEMLE

A Szegedi Tanárképző Főiskola tudományos közleményei

Tudományos közlemények kétkötetes gyűjteményét jelentette meg a Szegedi Tanárképző Főiskola.

Az első kötetet Csukás István és Megyeri János közreműködésével Benkő László szerkesztette. Ebben a marxizmus — leninizmus — nyelv és irodalom, a történelem, a pedagógia elmélete és gyakorlata, és a művészetek tárgyköréből olvashatók jelentékeny publikációk.

A marxizmus tárgykörébe tartozó tudományos értekezések között két igen értékes szociográfiai jellegű dolgozat olvasható: *Irányi Anna*: Az 1945-ös földosztás Mezőhegyesen című dolgozatában az alföldi és dunántúli családok felszabadulás előtti életét méri fel, érdekes statisztikai adatokkal támasztva alá megállapításait, majd a Csanád megyei földosztás adatait ismertette, részletesen elemzi a mezőhegyesi földosztók munkáját, a Földigénylő Bizottság tevékenységét.

Tóthné, Jónás Irma dolgozata a Sándorfalván élő parasztság 1920—1945 közötti helyzetével foglalkozik. Értékeli a sándorfalvi direktorium tevékenységét, ismerteti az 1920-as földreformot, majd a Tanácsköztársaság bukását követő munkásmozgalom — aratósztrájkok — lényegesebb fejleményeit.

K. Tóth Ferenc: Új ellentmondások a termelőszövetkezetekben, megoldási módjuk, különös tekintettel az egys-

ges paraszti osztály kialakítására címmel írt elemző dolgozatot, értékes statisztikai adatokkal illusztrálva fejtegetéseit. A szegvári, cserebökényi és tömörkényi tsz-ek életéből vett adatokkal érdeklősen rajzolja meg az új útra lépett parasztság életkörülményeit, mentalitását.

A nyelv és irodalom vonatkozásában különös érdeklődésre tarthat számot — épp a nagy szegedi klaszikusra való tekintettel — *Csukás István*: A modern magyar líra szlovák fogadtatása; *Juhász Gyula* a szlovákoknál című tanulmánya. Megállapítja, hogy a szlovák Juhász-irodalom — különösen *Szinte* fordításai révén — szinte teljes egészében megrajzolja a költő életművének tematikai körét. A nyitrai pedagógiai főiskola tanárának, a kiváló esztétának és kutatónak, a Pozsonyban élő *Csanda Sándornak* tollából. A magyar — szlovák irodalmi és kulturális kapcsolatok kutatásának problémáiról címmel közöl értékes tanulmányt a tudományos közlemények kötetében. *Benkő László* a *Juhász Gyula*-szótárból közöl nyelvészeti szemelvényeket, *Inczefi Géza* pedig két nyelv-tudományi értekezésben foglalkozik a földrajzi nevekkel.

A történelem tárgykörét illetően a közvélemény érdeklődését elsősorban bizonyára *Nagy István*: A szegedi demokratikus ifjúsági mozgalom történetéből című tanulmány-részlete fogja kivívni

— épp helyi vonatkozásai miatt. Országosan is úttörő-jelentőségű munka ez, hiszen a felszabadulást követően az első jelentékeny lépések épp Szegeden történtek az ifjúság szervezése tekintetében. *Görög József* a Csanád megyei mezőgazdasági munkások XX. század éleji helyzetéről és mozgalmáról írt tanulmányt, *Polányi Imre* pedig a szlovák szociáldemokrácia nacionalizmusaának és szeparista törekvéseinek gyökereiről címmel.

A pedagógia elmélete és gyakorlata tárgyköréből *Geréb György*, *Szabó Zoltán*, *Verók István*, *Tímár András* és *Vajda László* tollából jelent meg figyelemre méltó értekezés. sában *Frank Oszkár* zenei tanulmányát, valamint *Buday Lajos*, *Fischer Ernő*, *Major Jenő* és *Vinkler László* művésztanárok képzőművészeti alkotásainak reprodukcióit közli az első kötet.

A második kötet a természettudományok köréből vett tanulmányokat tartalmaz — többek között *Kiss István*, *Varga Izabella*, *Wellesz Teréz*, *Jósa Zoltán*, *Megyeri János*, *Stammer Aranka*, *Mohóli Károly*, *Kóbor Jenő*, *Koczka Károly*, *Nagy Pál S.*, *Kedves Éva*, *Kedves Miklós*, *Endrédi Lajos* és *Sipos Sándor* dolgozatait. A második kötetet — *Csukás István* és *Benkő László* közreműködésével — *Megyeri János* szerkesztette.

D. E.

Kispálya vagy nagy pálya

Újabb átalakítás előtt az Ady-tér?

A JATE tulajdonában lévő sporttelep átalakítása körül újra fellángoltak a viták. Az Ady-teret ugyanis még sohasem tudták az érdekeltek egységes álláspontja alapján rendezni. Eddig így alakultak a vitában szembenállók érvei:

1. botanikuskert, vagy sportpálya — sportpálya maradjon;
 2. világítás, vagy nem világítás — világítottak;
 3. jégpálya, vagy nem jégpálya — jégpálya lelt.
- Az ellentétek aztán lassan-lassan csak a »futballkérdés« köré csoportosultak:

1. kisebbítsük, vagy ne kisebbítsük — kisebbíteték;
 2. fűvesítsük, vagy salakozzuk — fűvesítették.
- (Az a fű rövidesen kikopott, csak por maradt salak és fű helyett.)

Ezúttal így vetődik fel a kérdés: maradjon-e a régi-ben a labdarugópálya, vagy alakítsunk ki a helyén kisméretű salakpályákat, kosárlabda, kézilabda, kispályás futball céljára, úgy, hogy a mai pálya közepén egy magas drótkerítést húzzunk? ...

Aggodalmunk mégiscsak amiatt támadhat, vajon az újabb rendezéseknél érvényesülni fog-e mindig az ésszerűség, a gyakorlat konkrét figyelembevételére, a hallgatók érdekében történő cselekvés elve.

Mert helyes lesz-e, ha megszüntetik a nagypályás labdarugás lehetőségeit? Az ugyanis nem lenne baj, ha lesalakoznának az egész játékeret, hiszen bezonyosodott nem egyszer, hogy a fűves pálya itt nem bírja a nagy megterhelést. A baj az, hogy drótkerítést akarunk csinálni a pálya közepén. Ez pedig kétségtelenül a nagypályás futball száműzetését jelenti. (E sorok írója éppen nem a labdarugás rajongója, mégis problematikusnak látszik a pálya rendezésének terve, más indokok alapján.)

A kérdés persze bonyolultabb mint gondolnánk. Hely kell a testnevelési órák résztvevőinek is. Nem valószínű azonban, hogy ezt a problémát a különben is nagy anyagi befektetést igénylő drótkerítés oldaná meg. (A röplabdapályán két

anyagi befektetés ellenére is, már több mint egy éve húzódik.)

Maradjanak meg a nagykapuk, salakozzák le az egész pályát, a kispályákat helyezték el kerítésben!

Kispálya, vagy nagy pálya? — döntse el a kimezeles!

Ez a cikk nem a teljeség, a fellebbezhetetlenség igényével íródott. A probléma olyan sokrétű, olyan bonyolult, hogy áttekinthetőségére vajjon annak a bizottságnak, amely ezt megkísérelti.

Farkas István

KÉT HÍR A FŐISKOLÁS BAJNOKSÁGOKRÓL

A SZEAC férfi röplabdacsapata szombaton főiskolai bajnoki mérkőzést játszott a Miskolci Nehézipari Egyetem csapatával és változatos, nehéz küzdelem után győzött 3:1 (15:10, 1:15, 15:8, 15:13) arányban. Ezzel bejutottak a legjobb 8 csapat közé. Legközelebbi ellenfelükkel Budapesten játszanak, — az OSC csapatával. A győztesek kezdő hatosa: Rozsnyói, Schmidt, Petrás, Farkas, Sarkadi, Séllei.

A Szegedi Tanárképző Főiskola női röplabdacsapata 3:0 arányú vereséget szenvedett a DEAC-lányoktól, s ezzel kiestek a további küzdelmekből.

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudományegyetem, az Orvostudományi Egyetem a Tanárképző Főiskola lapja. Megjelenik havonta kétszer. Főszerkesztő: Papp Lajos. Szerkesztőség: Szeged, Magyar Tanácsköztársaság útja 10. Tel.: 51-98, 23-30. Kiadástért felé: Kovács László a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat igazgatója. Kiadóhivatal: Szeged, Tanácsköztársaság útja 10. Tel.: 35-00, 31-16. A lapot az intézmények pártbizottságai terjesztik. Ára 50 fillér. Előfizetés negyedévre 3 Ft.

Szegedi Nyomda Vállalat, Szeged